

Олександр Слободяник: аспекти творчої діяльності видатного українського піаніста-віртуоза

Ю. О. Осмачко

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка, Дрогобич, Україна
Corresponding author. E-mail: yuliaosmachko94@i.ua

Paper received 23.05.20; Accepted for publication 15.06.20.

<https://doi.org/10.31174/SEND-HS2020-232VIII40-02>

Анотація. У статті висвітлюється мистецька діяльність представника української діаспори у США, сповідника традицій провідних педагогів-музикантів – Лідії Голембо, Генріха Нейгауза і Віри Горностаєвої, видатного піаніста-віртуоза та талановитого педагога – Олександра Слободяника. Здійснено спробу висвітлити основні віхи творчого життя митця його здобутки у виконавській та педагогічній сфері. Особлива увага надається аналізу професійних рис виконавського стилю піаніста, а також висвітленню географії концертних виступів та багатогранності виконуваного репертуару.

Ключові слова: Олександр Слободяник, концерти, репертуар, фортепіанне виконавство, музична педагогіка.

Вступ. У скарбниці українського фортепіанного мистецтва вирізняються постаті митців, діяльність яких, безумовно, заслуговує світового визнання. До цієї когорти належить й творча постать Олександра Слободяника – видатного українського піаніста-віртуоза і педагога, представника четвертої хвилі еміграції, творча праця якого сприяла значному піднесенню вітчизняного виконавського мистецтва на світовий рівень. Ім'я піаніста з індивідуальним концертним виконавським стилем широко відоме за рубежем, проте в історії української піаністики залишається малознаним, тому дослідження його діяльності актуальне з точки зору відродження й примноження національної музичної культури.

Мета статті полягає у висвітленні мистецької діяльності яскравого представника української діаспори у США, видатного піаніста-віртуоза, педагога, вихованця Лідії Голембо, Генріха Нейгауза і Віри Горностаєвої – Олександра Слободяника.

Короткий огляд публікацій по темі. Дослідженню мистецької спадщини української діаспори у США присвячена доволі незначна кількість праць авторства: Р. Савицького-мол., Л. Обух, Д. Гординської-Каранович, Т. Богданської, Л. Коленської, О. Кузьмович, монографічному дослідженні Г. Карась. Вивченням творчого шляху О. Слободяника займалися О. Глазунова, Л. Григорян, Г. Колесса, Г. Ципін, А. Сайко, В. Лабунський, та ін. Усі ці матеріали публікувалися переважно за кордоном, зокрема у США та Росії, тому дослідження Г. Блаккевич, Т. Старух присвячені розкриттю окремих віх творчості митця і Н. Кашкадамової про особливості виконання окремих творів піаністом, залишаються чи не єдиними в Україні. У зв'язку з цим, сьогодні важливим є детальне дослідження та аналіз доробку піаніста, особливо у час еміграції й з'ясування його ролі у розвитку українського фортепіанного мистецтва.

Виклад основного матеріалу. «Майстер фортепіанного туше і нюансування», «піаніст приголомшливого і вулканічного темпераменту», «глибокий, поетичний музикант» – так відгукувалася про гру Олександра Слободяника західна преса [6]. Народився Олександр Слободяник 5 вересня 1941 року в Києві в інтелігентній родині, в якій усі захоплювалися музикою: батько, знаний лікар-психіатр, певний час був першою скрипкою у симфонічному оркестрі, мати – доволі добре володіла грою на фортепіано. Після війни, родина Слободяників переїхала до Львова, де й пройшло дитинство Олександ-

ра. Тут розпочалися його перші музичні заняття під наглядом матері [3], яка розгледіла величезний потенціал сина та ввела його в світ музики, ставши його першою вчителькою.

Вже з шести років Олександр виступав на львівському радіо. Згодом юного піаніста віддали на навчання до Львівської спеціалізованої музичної школи-інтернату для обдарованих дітей у клас знаної піаністки-педагога, випускниці Харківської консерваторії (клас професора О. Кобилянського) – Лідії Голембо (1904-1985) [2]. Як талановитий педагог вона навчала своїх учнів гри на фортепіано і прагнула розвинути у них здатність глибоко розуміти музику, вміти читати нотний текст, чути інструмент, стати професійно відданим своїй справі музикантом [13]. У школі, разом із О. Слободяником, одночасно в двох паралельних класах навчалися майбутні славні особистості: піаністи Віктор Єресько й Олександр Муравський, скрипалі Олег Криса, Богодар Которович і Матіас Вайцнер, віолончелістка Харитина Колесса, композитор Богдан Янівський [14]. Талановитий юнак швидко звернув на себе увагу, виступаючи у масштабних концертних програмах, дебютуючи у чотирнадцятирічному віці з великим успіхом в залі Львівської філармонії з виконанням Третього концерту Л. Бетговена для фортепіано з оркестром.

Згодом, коли Олександрові виповнилося 15 років, батьки вирішили перевести його в Московську центральну музичну школу-десятирічку, де він навчався спочатку в класі органіста та клавесиніста, випускника Московської консерваторії, одного з вихованців «нейгаузівської школи» – Сергія Діжура (1924-2000). Згодом був прийнятий до класу Генріха Нейгауза. Заняття з професором Г. Нейгаузом у Слободяника не склалися, хоча він і навчався у педагога біля шести років. «Не вийшли, зрозуміло, виключно з моєї вини, – згадував піаніст, – про що я не перестаю шкодувати і до нині» [16]. Заняття музикою О. Слободяника в молоді роки не вирізнялися наполегливістю та систематичністю, а перші успіхи переважно були пов'язані з природною обдарованістю, аніж із плідною, цілеспрямованою працею. Проте, Г. Нейгауза не можна було здивувати лише одним талантом. Згодом Олександр, після закінчення музичної школи, навчався в Московській консерваторії також у класі професора, проте з часом був переведений до класу учениці Г. Нейгауза – професора Віри Горностаєвої (1964).

Педагог завжди дуже позитивно відгукувалася про

свого студента, наголошуючи, що зауважувала, як він «прокидався» на сцені. Часто В. Горностаєва згадувала той час, коли вони готували його славнозвісну програму з 24-х етюдів Ф. Шопена, вона влаштовувала обігравання в різних музичних школах, записуючи зауваження в зошиті. Після концерту вони обговорювали всі нюанси його виконання [3]. В. Горностаєва часто звертала увагу на те, що Слободяника не потрібно було вчити грати, а достатньо було всього лише змусити його займатися. Педагогу вдалося максимально мобілізувати учня і під її керівництвом молодий піаніст успішно закінчив магістратуру (1964) та виконавську аспірантуру (1967), після чого й почалося самостійне концертне життя [3]. У віці 18 років Олександр став лауреатом VII премії Міжнародного конкурсу ім. Ф. Шопена у Варшаві (1960), а згодом виборов IV премію на III Міжнародному конкурсі імені П. Чайковського в Москві (1967).

Регулярна концертна діяльність О. Слободяника почалась ще від 1963 року, тоді, у 1960-70-ті роки, важко було знайти поціновувача музики, котрий не знав би його імені й на виступи піаніста неможливо було дістати квитки. Гру О. Слободяника записували фірми Angel, «Мелодія», Eurodisc і MCA [2]. Саме в 60-70-х роках ХХ ст. фірма «Мелодія» ледь встигала тиражувати платівки з записами О. Слободяника, які миттєво розходилися поміж меломанами. Особливим подарунком для слухачів став запис його концерту, де звучали всі етюди, Фантазія фа-мінор та Скерцо № 3 відомого польського композитора Фридерика Шопена. Й сьогодні ці твори у виконанні О. Слободяника вважаються класикою фортепіанної інтерпретації. Варто зазначити, що більшість колег по сцені помічали у творчій постаті Слободяника, щось «шопенівське». Такі порівняння з'являлися завдяки особливостям характеру О. Слободяника, в якому душевна вразливість поєднувалася з артистичним напоном, а незвичайна ліричність мистецької природи з неабияким запалом [6].

У світовому мистецькому просторі виконавське мистецтво Слободяника було оцінено достойно. Він регулярно виступав в країнах Східної та Західної Європи, Північній і Південній Америці, Південній Африці, Австралії та навіть на Далекому Сході. Східна та Західна Європа прекрасно знали цього музиканта і часто називали його «ною зіркою», котра засяяла поряд з такими визнаними світом виконавцями як Святослав Ріхтер, Володимир Горюнов та Артур Рубінштейн.

У 1968 році О. Слободяник увірвався на американську сцену з дебютним концертом у Карнегі-холл, після якого піаністи-класики Артур Рубінштейн та Володимир Горюнов із захопленням вигукнули: «Це – геній!», який змусив провідних музичних критиків назвати його «лідером свого покоління» [2]. Зокрема, у часописі «The New York Times» писали: «Це унікальний піаніст, в якого унікальне майбутнє». Критики газети «The Washington Post» зауважували: «В особі Олександра Слободяника музичний світ знайшов одного з найталановитіших піаністів», а в «Los Angeles Times» зазначали: «Слободяник грає не просто віртуозно, він виконує давно відомі речі, але по-своєму прочитуючи їх, додаючи до безсмертних творів ледь вловиме нове, безкінечно талановите й самобутнє» [11]. Тоді, у його виконанні публіка мала нагоду почути сонати В. А. Моцарта і С. Прокоф'єва, «Шосту рапсодію» Ф. Ліста та «Карнавал»

Р. Шумана [1]. Після блискучого дебюту з великим успіхом пройшли виступи Слободяника у майже всіх містах США, Канади, Японії та багатьох країнах Латинської Америки. Концертуючи на американському континенті, піаніст з часом зрозумів, що важливу роль на його шляху до успіху відіграв менеджер Сол Юрок, зробивши все, щоб Америка почула унікальний талант Олександра Слободяника. У 1979 році, в зв'язку з низкою подій (війна в Афганістані, розрив культурних зв'язків, відсутність можливості виступати не лише у США, але й у Британії, Австралії, Канаді) гастролі закінчилися. Трохи згодом, у 1988 році, Слободяник все ж повернувся на західну сцену, і це повернення преса назвала тріумфальним [2].

У виконавській практиці кожного артиста бувають ординарні, цілком звичайні виступи, а бувають концерти-події, пам'ять про які зберігається довгий час. Серед таких у московський період творчості піаніста варто згадати: у 1985 році виконання зі скрипалем В. Третьяковим і Квартетом імені О. Бородіна Концерту для скрипки, фортепіано та струнного квартету Ернеста Шоссона; в 1986 і 1988 роках грандіозно прозвучав фортепіанний концерт Альфреда Шнітке (в супроводі Державного камерного оркестру); 1986 – у дуєті зі скрипалем В. Третьяковим прозвучав Концерт для скрипки, фортепіано та струнного оркестру Ф. Мендельсона за участі Державного камерного оркестру Союзу РСР [16]. У 1980-х роках піаніст часто виступав разом з Ліаною Ісакадзе, знайомлячи публіку з творами для скрипки і фортепіано Л. Бетговена, М. Равеля, І. Стравінського, А. Шнітке.

У 1989 році О. Слободяник остаточно переїхав на постійне проживання до США, де продовжив свою концертну діяльність. Саме там, доля звела митця з піаністкою Ларисою Крупою, яка згодом стала його дружиною. Від цього моменту концертне життя Олександра продовжує набирати обертів. Він гастролував у країнах Європи, Північній і Південній Америці, Південній Африці, в Австралії і на Далекому Сході. Його приязно вітали в залах Карнегі-холл, Avery Fisher Hall, Кеннеді-Центру, Барбікан в Лондоні, Ла Скала в Мілані, театрі на Єлисейських полях у Парижі і в Hollywood Bowl. Митець виступав як соліст із симфонічними оркестрами Чикаго, Лондона, Піттсбурга, Монреаля і Сан-Франциско, Нью-Йорка, Лос-Анджелеса, Королівської філармонії та філармонії Санкт-Петербурга; з Філадельфійським, Клівлендським і Кіровським симфонічними оркестрами; «Солістами Москви», Національним оркестром Франції і Gewandhaus оркестром Ляйпціга, під керівництвом Леонарда Бернстайна, Курта Мазура, Джона Барбіролі, Крістофа фон Донаньї, Валерія Гергієва, Маріса Янсона, Неєме Ярві, Дмитра Китаєнка, Кирила Кондрашина, Мстислава Ростроповича, Геннадія Рождественського, Томаса Зандерлінга, Максима Шостаковича, Юрія Темірканова та Юрія Башмета [2]. Американська публіка з великим захопленням слухала гру О. Слободяника, називаючи його великим романтиком фортепіано, неперевершеним інтерпретатором музичного мистецтва композиторів-імпресіоністів. Окрім цього він давав безліч інтерв'ю, виступав з концертами на ювілеях та різноманітних заходах у найпрестижніших компаніях Америки [11].

Варто наголосити, що піаніст був першим виконав-

цем багатьох нових творів. У 1990 році вперше виконав написані спеціально для нього «Афоризми» А. Шнітке на тексти Й. Бродського, які на прем'єрі читав сам поет. Через два місяці в Бруклінській академії музики з оркестром під керівництвом Максима Шостаковича він виконав соло у Фортепіанному концерті Шнітке, а в травні 1991 року, разом з Клівлендським симфонічним оркестром, взяв участь у прем'єрному виконанні Concerto grosso № 5 Гідона Кремера [2]. Попри надзвичайно багатий та різноманітний концертний репертуар, не забував О. Слободяник і про українських композиторів, з творами яких він активно знайомив американську публіку в концертних програмах та, як зазначив у монографії С. Максимюк, і в записах окремих творів, які здійснив на американському континенті [12, с. 212].

Серед масштабних концертних програм за участі Слободяника в еміграції слід виокремити його значущі виступи у переповнених залах. У 1991 році в залі Ейвері Фішер Голл Лінкольн Центру піаніст разом з оркестром нью-йоркської філармонії (керівник Юрій Темірканов) виконав Концерт для лівої руки Моріса Равеля. Проникаючи в авторський задум твору, Олександр Слободяник продемонстрував високий професіоналізм, вміло поєднуючи його з виконавським артистизмом, що відобразилося в захопленні публіки та у схвальних відгуках провідних музичних критиків [10, с. 2; 3].

1991 року під час святкування сторіччя Карнегі-холл Олександр Слободяник у дуєті зі скрипалем Гідоном Кремером виконали світову прем'єру Concerto grosso № 5 А. Шнітке в супроводі Клівлендського симфонічного оркестру [2]. У вересні 1994 року під час відкриття Міжнародного фестивалю мистецтв у Моррістауні, засновником якого був Олександр Слободяник, відбувся гала-концерт, в якому піаніст виступив як соліст у супроводі оркестру з Санк-Петербурга під керівництвом Валерія Гергієва [2]. 1996 року відбувся заключний концерт чергового музичного фестивалю у Моррістауні, в якому О. Слободяник у дуєті з трубачем В. Кафельниковим та струнним оркестром «Московські солісти» під керівництвом Юрія Башмета, виконав Концерт для фортепіано, труби і струнних інструментів Д. Шостаковича [5, с. 1].

Ще однією визначною подією в творчому житті піаніста став виступ у 2004 році на гала-концерті до 10-річного ювілею місцевого «Комюніті-театру», де прозвучали твори Петра Чайковського і Олександра Чайковського. Учасниками цього симфонічного оркестру стали музиканти «The Colonial Symphony of Morristown» та «The New Philharmonic of New Jersey». У виконанні Лариси Крупи та Олександра Слободяника слухачі мали нагоду почути Концерт для двох фортепіано з оркестром Олександра Чайковського (1946), а також піаніст загрив фінал Першого концерту Петра Чайковського [15, с. 22]. Характеризуючи гру видатного майстра професор Н. Кашкадамова зазначила: «Як артистові високого міжнародного класу, йому притаманний великий концертний стиль виконання. Технічний бік його гри завжди бездоганний: все, що задумано, він втілює точно і яскраво» [9].

Окрім розмаїтої концертної діяльності, яскраво проявилася й інша сторінка творчості О. Слободяника – фортепіанна педагогіка. Свою викладацьку діяльність митець провадив, працюючи в Українському музичному інституті в Нью-Йорку [4, с. 204], державному універси-

теті в Монклер (Нью-Джерсі). Також приїжджав як запрошений професор в Санкт-Петербурзьку консерваторію, часто проводив майстер-класи та значну увагу приділяв праці у створеній ним музичній студії для талановитих студентів [6]. Серед його вихованців було чимало талановитих музикантів, проте до найулюбленішого свого учня Данила Шлесенкова, талановитого молодого піаніста з Білорусі, митець ставився як до рідного сина. Вихованець деякий час жив разом з Олександром, його дружиною Ларисою та її батьками. Олександр Слободяник також був безмежно щасливий, адже влеченими кроками виходив на сцену його син – також піаніст Олександр, і теж Слободяник. Слухаючи гру сина, батько заплещував очі та згадував свою юність. Йому так хотілося, щоб у сина все склалося краще, ніж у нього. А ще, він щиро бажав, щоб син не став «метеоритом на музичному небосхилі, який так яскраво світиться, але так швидко згасає» [3].

Згодом Слободяник почав менше концертувати, суттєво скоротив свій репертуар, виступаючи в школах та музичних училищах. Був переконаний в тому, що найстрашніше для виконавця – це байдужість публіки, а в музичних навчальних закладах немає байдужих, тому грати там завжди радісно і приємно. Серед великих творчих задумів митця: здійснення фортепіанної інтерпретації творів Ф. Шопена, в оригіналі написаних для скрипки; мрія повернути Україні Гоголя, розробивши цілий проект під назвою «Гоголіада», щоб довести світові що Микола Гоголь, все ж український письменник; бажання про яке не хотів говорити вголос – «попри вік, невдачі, американську епопею, він хотів взяти з собою Ларису й ноти, повернутися в Україну й почати все спочатку, але не встиг...» [11]. Життя славнозвісного українського піаніста-віртуоза Олександра Слободяника обірвалося на 67-му році 10 серпня 2008 року. Після відходу видатного піаніста його справа продовжує жити у творчості сучасних виконавців. Було проведено чимало вечорів пам'яті виконавця і педагога: 28 жовтня 2008 році в Москві, в залі Бібліотеки української культури [6]; 31 січня 2009 року в Кауфман-центрі пам'ятний концерт розпочався відеоматеріалами гри О. Слободяника, після чого виступили відомі піаністи Олександр Торадзе, Олександр Корсантія, Сюзан Стар, Етері Анджапарідзе, Володимир Фельцман, Сергій Бабаян, дружина Слободяника Лариса Крупа та син Олександр Слободяник [8, с. 19]. 21 січня 2012 року з ініціативи Лариси Крупи-Слободяник відбувся концерт пам'яті Олександра Слободяника у Львові, в якому виступили скрипаль Віктор Третяков, альтист Юрій Башмет, композитор і диригент Мирослав Скорик, диригент Ігор Пилатюк, піаністи Оксана Рапіта та Йозеф Ерміль в супроводі Молодіжного академічного симфонічного оркестру «INSO-Львів» і камерного оркестру «Академія» [15].

Висновки. Постать О. Слободяника вражає душевною чистотою та щирістю, природженою лірикою. Його гра повна душевної відкритості з моментами величезного емоційного напруження. Широта поетичної натури схилила піаніста-виконавця до масштабних фортепіанних полотен. У його програмах найчастіше були присутні твори великих форм, зокрема Л. Бетговена, Ф. Шуберта, Ф. Ліста, Й. Брамса, С. Прокоф'єва, Б. Бартока та багатьох інших композиторів.

Він ніколи не страждав манією величі, але відчував,

що з утратою можливості грати на кращих концертних майданчиках планети, втрачається щось дуже суттєве, що не можна описати одним словом. Емоційна відкритість Слободяника перш за все сприяла встановленню контакту зі слухачами. Аналізуючи професійні особливості виконавського стилю піаніста зазначимо, що О. Слободяник – музикант з особливим внутрішнім благородством, з рельєфним виконавським «я» в інтерпретаціях різноманітних творів, піаніст з виконавським поче-

рком, притаманним лише йому одному. Йому аплодували стоячи кращі концертні зали Європи та Америки, його називали «новою зіркою» у фортепіанному виконавстві, його запрошували у якості соліста для оркестрів титани світової музики, але де б він не був і для якої публіки б не грав, подумки він завжди переносився до рідного Львова – міста його дитинства, міста, яке першим почуло чарівні звуки його музики.

ЛІТЕРАТУРА

1. Bruce Weber Alexander Slobodyanik, Pianist, Is Dead at 65 [Е. ресурс]. Режим доступу: <https://www.nytimes.com/2008/08/13/arts/music/13slobodyanik.html?partner=rssnyt&emc=rss/>
2. In memoriam – пам'яті Олександра Слободяника [Е. ресурс]. Режим доступу: <http://www.mr.co.ua/mr/mr.nsf/0/4F8D951A9E61F78DC2257981003AC932?OpenDocument>
3. Александр Слободяник: стихийность вдохновения [Е. ресурс]. Режим доступу: <https://propiano.ru/aleksandr-slobodyanik-stixijnost-vдохoveniya>
4. Блажкевич Г., Старух Т. Олександр Слободяник (1941-2008). *Правда і міфи про львівських піаністів – основоположників фортепіанної школи.* – Львів: Сполом, 2002. – С. 188-206.
5. Відбудеться заключний концерт музичного фестивалю в Моррістаун. *Свобода.* 1996. Ч. 217. С. 1.
6. Глазунова О. Романтик роаяля: от Киева до Нью-Джерси [Е. ресурс]. Режим доступу: https://www.2000.ua/v-nomere/aspekty/art/romantik-rojalja-ot-kieva-do-nju-dzhersi_arhiv_art.htm
7. Григорьев Л., Платек Я. «Современные пианисты». Москва: «Советский композитор». 1990. 416 с.
8. Григорян Л. Вечір пам'яті піаніста Олександра Слободяника. *Свобода.* 2009. Ч. 7. С. 19.
9. Кашкадамова Н. Традиції і сучасність у фортеп'яному мистецтві Олександра Слободяника. Кашкадамова Н. *Фортеп'яне мистецтво у Львові: Статті. Рецензії. Матеріали.* Тернопіль: СМП «Астон», 2001. С. 222-293.
10. Колесса Г. О. Слободяник покорає ньюйоркську публіку. *Свобода.* 1991. Ч. 226. С. 2; 3.
11. Лабунський В. Талант в еміграції [Е. ресурс]. Режим доступу: <https://life.pravda.com.ua/society/2008/10/30/9705/>
12. Максимюк С. *З історії українського звукозапису та дискографії.* Львів – Вашингтон: Видавництво Українського Католицького Університету. 2003. С. 212.
13. Нестайко М. З історії однієї львівської вулички і її мешканців. Вулиця Миколи Устияновича [Е. ресурс]. Режим доступу: <https://photo-lviv.in.ua/z-istoriji-odnijeji-lvivskoj-i-vulychky-i-jiji-meshkantsiv-vulytsya-mykoly-ustyuanovycha/>
14. Сайко А. Ми пам'ятаємо. Піаніст Олександр Слободяник [Е. ресурс]. Режим доступу: https://zaxid.net/mi_pamyatayemo_pianist_oleksandr_slobodyanik_n1104851
15. Хмельковський Л. Концерт українських артистів на 10-ліття театру. *Свобода.* 2004. Ч. 41. С. 22.
16. Ципин Г. Александр Александрович Слободяник [Е. ресурс]. Режим доступу: <https://www.belcanto.ru/slobodyanik.html>

REFERENCES

3. Alexander Slobodyanik: spontaneity of inspiration. Access mode: <https://propiano.ru/aleksandr-slobodyanik-stixijnost-vдохoveniya> [In Russia]
4. Blazhkevich G., Starukh T. Alexander Slobodyanik (1941-2008). *Truth and myths about Lviv pianists - the founders of the piano school.* - Lviv: Spolom, 2002. - P. 188-206. [In Ukraine]
5. The final concert of the Morristown Music Festival will take place. *Svoboda.* 1996. vol. 217. p. 1. [In Ukraine]
6. Glazunova O. Romantic of piano: from Kiev to New Jersey. Access mode: https://www.2000.ua/v-nomere/aspekty/art/romantik-rojalja-ot-kieva-do-nju-dzhersi_arhiv_art.htm [In Russia]
7. Grigoriev L., Platek J. "Modern pianists". Moscow: Soviet composer. 1990. 416 p. [In Russia]
8. Grigoryan L. Evening in memory of pianist Oleksandr Slobodyanyk. *Svoboda.* 2009. vol. 7. p. 19. [In Ukraine]
9. Kashkadamova N. Traditions and modernity in the piano art of Alexander Slobodyanyk. Kashkadamova N. *Piano art in Lviv: Articles. Reviews. Materials.* Ternopil: SMP "Aston", 2001. p. 222-293. [In Ukraine]
10. Kolessa G. Slobodyanik conquers the New York public. *Svoboda.* 1991. vol. 226. p. 2; 3. [In Ukraine]
11. Labunsky V. Talent in emigration. Access mode: <https://life.pravda.com.ua/society/2008/10/30/9705/> [In Ukraine]
12. Maksymyuk S. *From the history of Ukrainian sound recording and discography.* Lviv – Washington: Ukrainian Catholic University Publish House. 2003. P. 212. [In Ukraine]
13. Nestayko M. From the history of one Lviv street and its inhabitants. Mykola Ustianovych Street. Access mode: <https://photo-lviv.in.ua/z-istoriji-odnijeji-lvivskoj-i-vulychky-i-jiji-meshkantsiv-vulytsya-mykoly-ustyuanovycha/> [In Ukraine]
14. Saiko A. We remember. Pianist Oleksandr Slobodyanyk. Access mode: https://zaxid.net/mi_pamyatayemo_pianist_oleksandr_slobodyanik_n1104851 [In Ukraine]
15. Khmelkovsky L. Concert of Ukrainian artists on the 10th anniversary of the theater. *Svoboda.* 2004. vol. 41. p. 22. [In Ukraine]
16. Tsy-pin G. Alexander Alexandrovich Slobodyanyk. Access mode: <https://www.belcanto.ru/slobodyanik.html> [In Russian]

Oleksandr Slobodyanyk: aspects of the creative activity of an outstanding Ukrainian pianist-virtuoso

J. Osmachko

Abstract. The article reveals the characteristic features of the artistic activity of Oleksandr Slobodyanyk, the outstanding pianist-virtuoso and a talented teacher. Oleksandr Slobodyanyk is the representative of Ukrainian diaspora in the USA and confessor of the traditions of leading music teachers such as Lidia Golembo, Heinrich Gustaw Neuhaus and Vera Gornostayeva. In addition, the article reveals the major milestones of his creative life and his achievements in the performing and pedagogical spheres. Particular attention is paid to the analysis of professional features of performing style of the pianist. The article highlights the geography of concert performances and the versatility of the performed repertoire.

Keywords: *Oleksandr Slobodyanyk, concerts, repertoire, piano performance, music pedagogy.*